

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

11 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență :

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Boico Victor, Guzun Ion

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Bargan Alexandru în numele inculpatului Bîrladeanu Valentin, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Bîrladeanu Valentin Xxxx, născut la xxxx,
originar din r-nul xxx, s. xxxx și domiciliat în mun.
xxxx, str. xxx, bl. x, ap. xxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 23.02.2017 – 27.12.2017 (prima instanță);
2. 01.02.2018 – 24.04.2018 (instanța de apel);
3. 04.07.2018 – 11.12.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău /sediul Central/ din 27 decembrie 2017, Bîrladeanu Valentin a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă, în mărime de 500 unități convenționale.

De asemenea, s-a dispus încasarea de la Bîrladeanu Valentin în beneficiul lui Toma Denis prejudiciul material în mărime de 500 Euro, conform cursului valutar la data executării sentinței și 3000 lei.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Bîrladeanu Valentin, la 27.04.2016, în perioada de timp de la ora 09:40, până la ora 10:45, aflându-se pe str. Valea Bîcului 5/1, mun. Chișinău, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, prin deterioarea geamului, a pătruns în automobilul de model „Skoda Octavia” cu n/î xxxxxx, parcat pe adresa nominalizată, de unde a sustras o geantă confecționată din piele de culoare neagră în valoare de 500 lei în care se aflau bani în sumă de 3000 lei, 500 euro, care conform ratei oficiale de schimb valutar al BNM din 27.04.2016 constituia suma de 11611,85 bani, un telefon mobil de model „iPhone 4” în valoare de 3000 lei, în care se afla cartela sim cu nr. xxxxx, un portmoneu confecționat din piele de culoare neagră în valoare de 500 lei, în care se afla

buletinul de identitate pe numele lui Toma Denis, pașaportul tehnic a automobilului de model „Skoda Octavia” cu n/î xxxxx, un pașaport tehnic a automobilului de model „Wolkswagen Passat” cu n/î xxxxx, permis de conducere, pe numele acestuia, două cartele de alimentare la stația „Petrom”, chei de la apartament, chei de la vilă, chei de la serviciu, 3 perechi de chei de la automobil, numeroase cartele de reducere, cauzând părții vătămate Toma Denis, un prejudiciu material considerabil în sumă de 18161,85 lei.

Prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Bîrladeanu Valentin în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, - furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

2. Sentința primei instanțe a fost contestată cu apel de către avocatul Bargan Alexandru în numele inculpatului Bîrladeanu Valentin, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bîrladeanu Valentin să fie achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii imputate.

În argumentarea apelului, apelantul a invocat că:

- vinovăția acestuia nu este demonstrată, din moment ce declarațiile inculpatului Bîrladeanu Valentin, martorilor Telechi Ion și Curcudel Liliana, precum și alte probe puse la baza condamnării, n-au fost administrate, cercetate și apreciate corect;

- este absolut eronată și lipsită de logică versiunea primei instanțe, rezumându-se exclusiv la învinuirea adusă de partea acuzării care este una absolut neîntemeiată, nefondată dar și lipsită de rezistență deoarece nu este dovedită prin probe care ar demonstra vinovăția inculpatului Bîrladeanu Valentin. În privința circumstanțelor și versiunii părții apărării instanța de judecată practic nu s-a expus, nu a dat nici o apreciere, cel mai probabil din lipsă de argumente;

- concluziile organului de urmărire penală sunt bazate pe presupuneri, și toate dubiile că Bîrladeanu Valentin ar fi comis infracțiunea de sustragere, acuzarea de stat precum și instanța de judecată le-a interpretat în defavoarea inculpatului și nu invers așa cum prevede legea în art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală;

- deși s-a pronunțat o sentință de condamnare, la materialele cauzei nu a fost prezentată absolut nici o probă ce ar demonstra că la 27 aprilie 2016 inculpatul Bîrladeanu Valentin s-ar fi aflat cel puțin în apropiere de locul comiterii infracțiunii;

- nici o probă a părții acuzării și constatată de instanța de judecată în mod eronat, nu indică direct cum a avut loc spargerea, timpul concret, obiectul cu care ar fi fost deteriorat automobilul, și alte circumstanțe importante care împreună ar arăta fără echivoc vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt;

- prima instanță a recunoscut vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt a mai multor obiecte, deși inculpatul Bîrladeanu Valentin a cumpărat telefonul, obiect al furtului, fără să cunoască despre proveniența bunului. În altă ordine de idei, vinovăția unei persoane nu este și nu poate fi dovedită prin faptul că ultima a încheiat un contract de vânzare – cumpărare în formă verbală, devenind legal proprietarul unui bun;

- inculpatul, atât la faza urmăririi penale cât și în instanța de judecată a menționat că nu a sustras telefonul mobil respectiv, dar l-a procurat. Martorul Telechi Ion a confirmat că a rugat inculpatul anterior să îi procure un telefon de model „Iphone” la un preț rezonabil, deoarece în detrimentul activității pe care o are zilnic, cea de reparații a telefoanelor, deseori vin persoane care mai și propun spre vânzare telefoane, nu doar repară. Descifrările telefonice la prezenta cauză penală demonstrează faptul că inculpatul a efectuat un singur apel la 27 aprilie 2016, atunci când a procurat telefonul și a primit 2 SMS-uri, dar nu demonstrează și nu poate fi echivalat sau prezumat ca „sustragere a bunului”;

- nu este decât o versiune preconcepută a instanței de judecată, că din moment ce în aceeași zi, după sustragerea telefonului mobil de la partea vătămată Toma Denis, dat fiind faptul că Bîrladeanu Valentin a fost prima persoană care a efectuat apeluri telefonice, asta prezumă în mod automat că dânsul și ar fi comis infracțiunea de furt, ceea ce este absurd. Fără a examina versiunea părții apărării, instanța de judecată în mod preferențial a acordat atenție pretinselor „probe” ale acuzării, care de fapt nu demonstrează fapta de sustragere de către Bîrladeanu Valentin a bunurilor părții vătămate Toma Denis.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018 a fost respins ca nefondat apelul declarat, și menținută sentința primei instanțe.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, concluziile cuprinse în sentință sunt corecte, deoarece sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal.

Totodată, s-a conchis că este corectă calificarea infracțiunii efectuată de prima instanță privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal: furtul, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Mai mult, instanța de apel a atestat că starea de fapt și de drept stabilită prin sentință concordă cu probele administrate și apreciate de prima instanță.

Instanța de apel a mai indicat că a verificat declarațiile și probele examinate în ședința de judecată de prima instanță, cum ar fi:

- declarațiile martorului Telechi Ion (f. d. 203-204, vol. I);
- declarațiile martorului Curcudel Liliana (f. d. 208, vol. I);
- plângerea părții vătămate Toma Denis din 27 aprilie 2016 (f. d. 14, vol. I);
- procesul - verbal de cercetare la fața locului din 27 aprilie 2016 cu foto tabel prin care a fost supus cercetării un automobilul de model „Skoda Octavia” cu nr/în xxxxx parcat pe teritoriul Inspectoratului de Poliție Botanica, municipiul Chișinău (f. d. 15-17, vol. I);
- procesul - verbal de ridicare din 07 iunie 2016, prin care a fost ridicat de la Telechi Ion telefonul mobil de model „iPhone 4” cu IMEI: 01296300218815 (f. d. 51, vol. I);
- procesul - verbal de examinare a obiectului din 07 iunie 2016 prin care s-a stabilit că obiectul supus examinării un telefon mobil de model „iPhone 4”cu IMEI:01296300218815 (f. d. 52, vol. I);
- ordonanța de recunoaștere și anexarea în calitate de corp delict a telefonului mobil de model „iPhone 4” cu IMEI:01296300218815 (f. d. 53, vol. I);
- procesul - verbal de examinare din 28 iulie 2016, prin care au fost supuse examinării 4 acte care au fost expediate de către reprezentanții companiei SA „Orange”, iar în urma vizualizării rezultatelor acestuia s-a depistat că sunt eliberate descifrările convorbirilor telefonice efectuate de pe numerele de telefon cu cartela sim: xxxxxx (f. d. 57, vol. I);
- ordonanța de recunoaștere și anexare a descifrărilor convorbirilor telefonice de la companiile de telecomunicații prin care s-a constatat că la 27 aprilie 2016 în ziua comiterii furtului care a avut loc în perioada de timp de la ora 09:40 pînă la ora 10:45, la orele 17:17:34 și 17:17:43 de pe numărul de telefon xxxxx care aparține părții vătămate Toma Denis au fost expediate 2-ă mesaje și tot la 27 aprilie 2016, ora 17:18:52 de pe numărul xxxxxx care aparține părții vătămate Toma Denis a fost efectuat un apel pe numărul xxxxxx care aparține inculpatului Bîrladeanu Valentin (f. d. 42-49, vol. I).

În continuare, instanța de apel a notat că probele relevate și analizate supra, au fost obținute legal, sunt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și sunt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Mai mult, instanța de apel a notat că în contextul evaluării activității primei instanțe cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză, nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile cuprinse în sentință, dat fiind că sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal.

La soluționarea aplicării pedepsei, instanța de apel a reținut că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 64 și 75 Cod penal, astfel, pedeapsa penală este aplicată în limitele legii.

Instanța de apel a mai notat că în sentință se cuprind datele privind persoana inculpatului și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luată în considerare și gravitatea infracțiunii săvârșite, care, potrivit articolului 16 alin. (3) Cod penal, se clasifică ca fiind mai puțin gravă.

Inculpatul este fără antecedente penale, este angajat în câmpul muncii, are un copil minor, astfel s-a atestat că prima instanță motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă și, în așa mod, corect a concluzionat că scopul pedepsei se v-a obține prin aplicarea pedepsei cu amendă. În consecință, s-a constatat că motivele invocate în apel reprezintă opinia subiectivă a părții apărării.

Totodată, instanța de apel a conchis că versiunea inculpatului nu are acoperire probatorie și se combate complet prin împrejurările stabilite și probele administrate în cauză. Probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță – relevate în cuprinsul sentinței, verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective de către inculpat. Pe parcursul procesului penal, inculpatul a fost asistat de avocat, astfel fiindu-i respectat dreptul la apărare, iar inculpatul nu cade sub incidența legii cu privire la amnistie, or nu a manifestat căință activă și nu a reparat prejudiciul material.

Mai mult, instanța de apel a notat că față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta reținută în sarcina inculpatului Bîrladeanu Valentin, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bargan Alexandru în numele inculpatului Bîrladeanu Valentin, care indică temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală și solicită casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Bîrladeanu Valentin să fie achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii imputate.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde;

- decizia instanței de apel este eronată, nefondată, lipsită de suport normativ și factual, rezultă din aprecierea subiectivă și incompletă a legislației în vigoare precum și a probelor puse la baza acesteia, urmând a fi casată integral;

- instanța de apel, în mod artificial dă un „răspuns” motivelor expuse în cererea de apel, prin argumente abstracte, care nu sunt concrete și nu explică în mod concis „caracterul nefondat” al apelului înaintat de către apărător în numele inculpatului Bîrladeanu Valentin;

- este o descriere teoretică generală a conținutului unei sentințe cu referiri care nici nu au fost criticate de către inculpat sau apărător. Or, apărarea nu a invocat careva critici în privința procedurii sau în privința a careva încălcări care ar atrage nulitatea probelor;

- partea vătămată Toma Denis a menționat doar ceea ce i-a fost sustras dar nu a indicat absolut ce ar duce la concluzia că inculpatul Bîrladeanu Valentin ar fi comis fapta de sustragere a bunurilor acesteia;

- martorul Telechi Ion nu a declarat careva date sau indici care ar confirma că Bîrladeanu Valentin ar fi comis infracțiunea;

- este eronată poziția instanțelor de judecată ierarhic inferioare referitor la aprecierea critică a declarațiilor martorului Curcudel Liliana. Or, ultima în cadrul ședinței de judecată, sub jurământ, a explicat că Bîrladeanu Valentin nu părăsea locul de muncă niciodată mai mult de 10-15 minute;

- la materialele cauzei nu a fost prezentată absolut nici o probă ce ar demonstra că la 27 aprilie 2016 inculpatul Bîrladeanu Valentin s-ar fi aflat cel puțin în apropiere de locul comiterii infracțiunii, nemaivorbind de adresa exactă;

- deși inculpatul este învinuit și judecat pentru sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, din motivarea instanței de judecată se deduce că, din moment ce inculpatul a cumpărat telefonul, cunoștea și trebuia să cunoască că oricare tranzacție în virtutea răspunderii pe care o duce mai mult ca atât operează cu primirea telefoanelor spre reparație și eliberarea acestora, să perceapă acte de proprietate, inclusiv a telefonului, ca să evite riscurile dobândirii ilicite a acestuia, acest fapt presupune în mod cert sustragerea de către cumpărător a bunului cumpărat;

- este absolut eronată și lipsită de logică versiunea instanțelor de fond și de apel, rezumându-se exclusiv la învinuirea adusă de partea acuzării, care este una absolut neîntemeiată, nefondată dar și lipsită de rezistență, deoarece nu este dovedită prin probe directe, care ar demonstra vinovăția inculpatului Bîrladeanu Valentin. În privința circumstanțelor și versiunii părții apărării, prima instanță și instanța de apel, practic nu s-au expus, nu au dat nici o apreciere, cel mai probabil din lipsă de argumente;

- prima instanță și cea de apel au formulat o concluzie absolut greșită despre faptul că inculpatul ar fi sustras bunurile părții vătămate întrucât nu există nici o probă directă ce ar indica acest fapt. Mai mult, probele considerate de instanța de

judecată și puse la baza sentinței de condamnare nu coroborează între ele și nu pot dovedi nicidecum vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt;

- nu este decât o versiune preconcepută a instanței de judecată, că din moment ce în aceeași zi, după sustragerea telefonului mobil de la partea vătămată Toma Denis, dat fiind faptul că Bîrladeanu Valentin a fost prima persoană care a efectuat apeluri telefonice, asta prezumă în mod automat că dânsul ar fi comis infracțiunea de furt, ce este absurd;

- fără a examina versiunea părții apărării, instanța de judecată în mod preferențial acordă atenție pretinselor „probe” ale acuzării, care de fapt nu demonstrează fapta de sustragere de către Bîrladeanu Valentin a bunurilor părții vătămate Toma Denis.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, menționând că prima instanță și instanța de apel just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, și corect au încadrat acțiunile făptuitorului, au apreciat probele prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, iar instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor din apel, iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

Totodată, indică că din conținutul recursului se evidențiază că recurentul, de fapt, își motivează contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a materialului probator, nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul și să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conducându-se de dispozițiile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal lărgit atestă că recurentul invocă ca temeiuri de recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, și anume cazurile când: *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*

sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde”.

Verificând materialele cauzei prin prisma aspectelor și temeiurilor de recurs invocate, Colegiul penal lărgit constată că în speță se confirmă temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, din următoarele considerente.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă motiv de casare.

Coraportând decizia instanței de apel, la rigorile prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală enumerate supra, se atestă că instanța de apel nu a ținut cont pe deplin de aceste cerințe și a comis următoarele erori de drept.

La acest capitol, analizând partea descriptivă a deciziei instanței de apel (f.d. 24-30, vol. II) se atestă că instanța de apel contrar cerințelor art. 414 alin. (5) Cod

de procedură penală nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul avocatului, descrise și în pct. 2 a prezentei decizii, expunându-se evaziv și neclar, și nu a examinat nici chestiunile esențiale supuse atenției sale, cum ar fi:

- *vinovăția acestuia nu este demonstrată, din moment ce declarațiile inculpatului Bîrladeanu Valentin, martorilor Telechi Ion și Curcudel Liliana, precum și alte probe puse la baza condamnării, n-au fost administrate, cercetate și apreciate corect;*

- *deși s-a pronunțat o sentință de condamnare, la materialele cauzei nu a fost prezentată absolut nici o probă ce ar demonstra că la 27 aprilie 2016 inculpatul Bîrladeanu Valentin s-ar fi aflat cel puțin în apropiere de locul comiterii infracțiunii;*

- *nici o probă a părții acuzării și constatată de instanța de judecată în mod eronat, nu indică direct cum a avut loc spargerea, timpul concret, obiectul cu care ar fi fost deteriorat automobilul, și alte circumstanțe importante care împreună ar arăta fără echivoc vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt;*

- *prima instanță a recunoscut vinovăția lui Bîrladeanu Valentin în comiterea infracțiunii de furt a mai multor obiecte, deși inculpatul Bîrladeanu Valentin a cumpărat telefonul, obiect al furtului, fără să cunoască despre proveniența bunului. În altă ordine de idei, vinovăția unei persoane nu este și nu poate fi dovedită prin faptul că ultima a încheiat un contract de vânzare – cumpărare în formă verbală, devenind legal proprietarul unui bun;*

- *inculpatul, atât la faza urmăririi penale cât și în instanța de judecată a menționat că nu a sustras telefonul mobil respectiv, dar l-a procurat. Martorul Telechi Ion a confirmat că a rugat inculpatul anterior să îi procure un telefon de model „Iphone” la un preț rezonabil, deoarece în detrimentul activității pe care o are zilnic, cea de reparații a telefoanelor, deseori vin persoane care mai și propun spre vânzare telefoane, nu doar repară. Descifrările telefonice la prezenta cauză penală demonstrează faptul că inculpatul a efectuat un singur apel la 27 aprilie 2016, atunci când a procurat telefonul și a primit 2 SMS-uri, dar nu demonstrează și nu poate fi echivalat sau prezumat ca „sustragere a bunului”.*

Astfel, anume asupra acestor motive invocate în apelul părții apărării, relatate supra, instanța de apel nu s-a pronunțat sau s-a pronunțat superficial, fără argumentarea cuvenită.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit reține că din conținutul părții descriptive a deciziei atacate (f.d. 24-30, vol. II), rezultă că instanța de apel contrar prevederilor art.101, 414 Cod de procedură penală, a adoptat soluția în cauză și nu s-a expus asupra acestor motive invocate în apel și nu a întreprins toate măsurile de a elucida toate circumstanțele cauzei, fără a evalua și a exclude în totalitate divergențele din probele administrate la faza de urmărire penală, examinate în prima instanță, verificate în ședința instanței de apel.

Prin urmare, se constată că instanța de apel în motivarea soluției nu s-a expus asupra chestiunii esențiale din această speță invocate de partea apărării, și anume asupra faptului care anume probe demonstrează că anume inculpatul Bîrladeanu Valentin a comis infracțiunea de furt, că se afla la ora și data indicată în rechizitoriu la locul sau în apropierea locului comiterii infracțiunii, și care combat versiunea părții apărării că inculpatul Bîrladeanu Valentin care desfășura activitatea de reparație a telefoanelor mobile, a ajuns în posesia telefonului mobil de model ”Iphone 4” după ce l-a procurat de la niște persoane necunoscute.

Totodată, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel nu a motivat nici argumentul că la inculpat a fost depistat doar telefonul mobil menționat, iar celelalte bunuri descrise în actul de învinuire ca fiind sustrate de la partea vătămată nu au fost ridicate de la inculpatul Bîrladeanu Valentin.

Astfel, se mai invocă că art. 8 Cod de procedură penală, prevede ca principiu general al procesului penal – prezumția nevinovăției, care stabilește că vinovăția persoanei trebuie să fie dovedită în modul prevăzut de Codul de procedură penală, într-un proces judiciar public, iar dubiile și presupunerile se interpretează în favoarea inculpatului.

În consecință, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel a adoptat o decizie de menținere a sentinței de condamnare a inculpatului Bîrladeanu Valentin în baza de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, printr-o motivare superficială, fără a clarifica aspectele esențiale descrise supra, și a lăsat fără o argumentare cuvenită motivele invocate în apelul declarat, prin ce a fost afectată soluția adoptată, or aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază și astfel recursul declarat de avocatul Bargan Alexandru în numele inculpatului Bîrladeanu Valentin urmează a fi admis, iar decizia instanței de apel casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În acest context, Colegiul penal lărgit indică că potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (Suominen c. Finlandei (2003) §37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85).

Totodată, în hotărârea CtEDO în cauza Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 1997, pct. 60, reține că noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, **să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare.**

7. Astfel, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale – asupra motivelor esențiale indicate în cererea de apel și în măsura competenței sale asupra motivelor din recursul declarat,

nominalizate în prezenta decizie, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, și în dependență de circumstanțele constatate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu și de practica relevantă a CtEDO, în cadrul unui proces de judecată contradictoriu, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Bargan Alexandru în numele inculpatului Bîrladeanu Valentin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Bîrladeanu Valentin XXXXXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată pe **10 ianuarie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Boico Victor

Guzun Ion